

๘ ช่วยงานหลวงพ่อ

เมื่อย้ายมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว คุณยายมอบภาระการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ให้หลวงพ่อธัมมชโยและทีมงาน ส่วนตัวท่านทำหน้าที่อบรมสั่งสอนศิษย์และช่วยหลวงพ่อธัมมชโยดูแลวัด ดูแลหมู่คณะอย่างเต็มกำลังตามเพศภาวะของท่าน ท่านได้ปลูกฝังศิษย์ให้สร้างบารมีกันเป็นหมู่คณะ ให้รักบุญ รักการสร้างความดี รักการปฏิบัติธรรม และให้รู้จักการครองตนให้อยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีอย่างมั่นคงและบริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

ในการทำงานร่วมกันของคนหลายๆ คน ปัญหาเรื่องความเห็นไม่ตรงกันย่อมมีบ้างเป็นธรรมดา ถ้าศิษย์มีความเห็นไม่ตรงกันในการทำงาน ท่านก็จะชวนให้นั่งสมาธินานเป็นพิเศษ และให้ข้อเตือนใจในการสร้างบารมีร่วมกันว่า “ทำงานด้วยกัน ทะเลาะกันได้ แต่โกรธกันไม่ได้”

นอกจากคุณยายท่านจะเก่งในเรื่องงานละเอียด คือ การปฏิบัติธรรมแล้วท่านยังเก่งในเรื่องงานแม่บ้านและเป็นสุดยอดของต้นแบบในการดูแลรักษาสมบัติพระศาสนา ท่านได้วางระบบระเบียบที่ดีงามเอาไว้ให้คนรุ่นหลังได้ประพฤติปฏิบัติตาม เช่น การขัดวิมาน (ขัดห้องน้ำ) การเก็บ กวาด เช็ด ถู เสนาสนะ การเก็บเพชรพลอย (เก็บขยะ) เป็นต้น

ท่านฝึกลูกศิษย์โดยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เช่น นำชดห่องน้ำด้วยตนเอง สอนวิธีดูแลห้องครัวให้สะอาด มีระเบียบเรียบร้อย การเก็บจานหรือช้อนก็ให้เรียงกันให้เป็นระเบียบ วางซ้อนกันเป็นชั้นๆ เป็นช่องๆ

คุณยายท่านยังมองเห็นความสำคัญของระเบียบวินัยเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ควรมองข้าม เช่น เรื่องการวางรองเท้า การเก็บสิ่งของ แม้กระทั่งการตากผ้าที่รั้วก็ต้องเป็นระเบียบ ท่านบอกว่าจะได้เป็นตัวอย่างดีๆ แก่ญาติโยม ความมีระเบียบของสิ่งต่างๆ ภายในวัดจะช่วยให้ใจของญาติโยมสงบ เข้าไปอยู่ในศูนย์กลางกายโดยอัตโนมัติ

ครั้งหนึ่งมีพระเถระผู้ใหญ่เดินทางมาวัดพระธรรมกายซึ่งอยู่ในเขตปกครองของท่าน คราวนั้น ท่านไม่ดูอะไรนอกจากครัวกับห้องน้ำ พอไปเปิดห้องน้ำดูก็ถึงกับเอ่ยขึ้นว่า “อือม! ที่นี้ดี ต่อไปจะเจริญ”

การดูแลรักษาสมบัติพระศาสนาให้อยู่ในสภาพดี คงทน สะอาด สะอาด ใช้สอยอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด ตามแนวทางที่คุณยายวางไว้ ยังคงสืบทอดมาจนกระทั่งปัจจุบัน และนำไปใช้กันทั่วโลก จนรู้จักกันดีว่าเป็น “วัฒนธรรมคุณยาย”

คุณยายท่านเป็นผู้เคารพระเบียบวินัย และอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย โดยไม่คิดว่าท่านเป็นครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อัมมชโยแล้วจะต้องอยู่เหนือระเบียบวินัยเหล่านั้น เวลาที่ท่านพูดกับหลวงพ่อัมมชโยหรือพระภิกษุ สามเณรทุกรูป ท่านจะประนมมือทุกครั้ง นอกจากนี้เมื่อพบกับสาธุชนที่มาวัด ไม่ว่าใครก็ตาม ท่านก็จะทักทายด้วยการไหว้ก่อนเสมอ ไม่มีความเย่อหยิ่งถือตัวเลย